

C/2023/1433

18.12.2023

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 maja 2023 r. w sprawach połączonych T-34/21 i T-87/21 Ryanair i Condor Flugdienst/Komisja (Lufthansa, COVID-19), wniesione w dniu 20 lipca 2023 r. przez Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-457/23 P)

(C/2023/1433)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Deutsche Lufthansa AG (przedstawiciele: H.-J. Niemeyer, C. Wilken, J. Burger i C. Sielmann, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Ryanair DAC, Condor Flugdienst GmbH, Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skarg wniesionych przez Ryanair w sprawie T-34/21 i przez Condor w sprawie T-87/21;
- obciążenie Ryanair i Condor na zasadzie odpowiedzialności solidarnej kosztami postępowania odwoławczego oraz obciążenie kosztami postępowania w pierwszej instancji – Ryanair w sprawie T-34/21 i Condor w sprawie T-87/21

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni pkt 49 lit. c) ram tymczasowych⁽¹⁾ nakładając na Komisję obowiązek dokonania oceny tego, czy dany beneficjent może pokryć znaczną część swojego zapotrzebowania na finansowanie na rynku, oraz pomijając orzecznictwo Trybunału w sprawie Tempus⁽²⁾, zważywszy, że Komisja Europejska nie była zobowiązana do poszukiwania i badania dodatkowych informacji na temat dostępności finansowania wnoszącej odwołanie w rozpatrywanym w tamtym wyroku okresie.

Zarzut drugi dotyczy tego, że Sąd naruszył prawo, gdyż zastosował przy ocenie mechanizmu alternatywnego do mechanizmu podwyższania wynagrodzenia błędne kryterium prawne. Sąd pominął ogólne i łączne skutki dokapitalizowania i błędnie uznał, że mechanizm alternatywny musi zawsze zawierać dynamiczny element zachęty *ex post*. Ponieważ kwestie leżące u podstaw sporu dotyczą oceny mającej w przeważającej mierze ekonomiczny charakter, Sąd dopuścił się naruszenia zakresu uznania przysługującego Komisji i dokonał błędnej kwalifikacji prawnej przedstawionych okoliczności faktycznych.

Zarzut trzeci dotyczy tego, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż Komisja nie miała prawa zaakceptować dla przekształcenia akcji ceny alternatywnej w stosunku do tej przewidzianej w pkt 67 ram tymczasowych. Sąd nie wziął pod uwagę szerokiego zakresu uznania, jakim dysponuje Komisja przy akceptowaniu alternatywnych metodologii, biorąc pod uwagę to, że przewidziany w pkt 67 ram tymczasowych kurs teoretyczny z wyłączeniem praw do subskrypcji (Theoretical Ex-Rights Price, TERP) nie miał zastosowania.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji z dnia 19 marca 2020 r., zatytułowany „Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19” (Dz.U. 2020, C 91 I, s. 1), zmieniony w dniach 3 kwietnia 2020 r. (Dz.U. 2020, C 112 I, s. 1) i 8 maja 2020 r. (Dz.U. 2020, C 164, s. 3).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 2 września 2021 r., Komisja / Tempus Energy i Tempus Energy Technology (C-57/19 P, EU:C:2021:663).

Zarzut czwarty dotyczy tego, iż Sąd przekroczył granice kontroli sądowej i popełnił błąd, uznając, że przy ocenie istnienia znaczącej siły rynkowej (pkt 72 ram tymczasowych) Komisja powinna była uwzględnić inne czynniki (np. udziały w rynku, częstotliwości przelotów) oraz że na podstawie zastosowanych przez nią kryteriów Komisja nie mogła zasadnie uznać, że spółka Deutsche Lufthansa AG nie posiadała znaczącej siły rynkowej w portach lotniczych w Düsseldorfie i Wiedniu.

Zarzut piąty dotyczy tego, że Sąd zastąpił ocenę Komisji własną oceną, uznając, że nie należy wykluczać konkurentów posiadających już bazy w portach lotniczych we Frankfurcie i Monachium z procedury odstąpienia przydziałów czasu na start lub lądowanie. Przy ocenie skutków tego odstąpienia dla zachowania skutecznej konkurencji Komisja zaprzeczyła swoim własnym ustaleniom w przedmiocie skuteczności zobowiązań dotyczących przydziałów czasu na start lub lądowanie.

Zarzut szósty dotyczy tego, że Sąd popełnił błąd stwierdzając, że Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia w odniesieniu do wynagrodzenia za pakiet zobowiązań dotyczących odstąpienia czasu na start lub lądowanie.
